

Erasmus+ mobilitás

Beszámoló

A program 2015. február 5-től 26-áig tartott, keretei között a pályázatot nyert ötvös tanulóknak egy ékszer jellegű tárgyat kellett elkészíteni saját terveik alapján a fogadóiskola tanterme helyében, amely után kiállításra került az INHORGENTA Nemzetközi Ékszer- és Órakiállításra. Feladataink közé tartozott a tárgy megtervezése, elkészítése, a kiállításra a stand berendezése, a kiállításon való részvétel és egyéb ezzel járó kötelezettségek.

Az első napunk azzal telt, hogy körbevezettek minket mindkét fogadó intézményben. Georg Hanke, a müncheni koordinátorunk, aki egyben a fotós iskola igazgatóhelyettese is, nagyon odafigyelt arra, hogy érdekes dolgokat mutasson nekünk a fotós iskolán belül, és hogy jól érezzük magunkat – ez utóbbi elmondható az egész tanulmányút alatti hozzáállásáról is. Az ötvös – vagy inkább képzés m. vészeti – iskolában is rengeteg érdekességet láthattunk. Idegenvezetőnk kisebb-nagyobb nyelvi korlátai ellenére is igyekezett a lehető legtöbb fontos és érdekes információt átadni az iskoláról. Megismertük a fa- és k. szobrász m. helyeket, a jelenlegi és korábbi pályázatokra készült roppant színvonalas munkákat. Néhányan kedvet is kaptunk ahhoz, hogy esetleg a jövőben amatőr szinten kipróbáljuk ezeket a m. vészeti ágakat. Az ötvösm. helyekre belépve elámultam azon, hogy milyen jól és gazdagon felszerelt helyen dolgozhatnak a müncheni ötvös tanulók. A mi budapesti m. helyeink felszereltsége ennek töredéke. Rengeteg szerszám, gép, eszköz áll a diákok rendelkezésére, bármit használhatnak, semmi sincs elölük elzárva, mint néhány eszköz esetében nálunk. A m. hely atmoszférája is teljesen más, mint nálunk, természetesen ez abból is adódik, hogy a müncheni iskola inkább m. vészeti beállítottságú, míg a budapesti egy szakképz. iskola. Az oktatók, akik segítettek minket a későbbiekben az Inhorgenta kiállításra szánt tárgyaink elkészítésében, szimpatikusak és segítőkészek voltak, jól beszéltek angolul – hamar kiderült, hogy inkább angolul érdemes kommunikálnunk, mint németül, hiszen az angol nyelvtudásunk sokkal kevésbé volt bizonytalan és hiányos, mint a német. A mesterszakos ötvösök és oktatóik az első nap üdvözlésképpen megvendégeltek mindannyiunkat egy háromfogásos ebédrel, mi pedig az utolsó m. helyben töltött napon viszonyítottuk ezt a kedvességet egy jó nagy fazék gulyáslevessel.

A m. helyben töltött napok az itthoni iskola hangulatánál csendesebbek voltak, nem éreztem úgy, hogy stressz alatt vagyok. Ebben sokat segített az, hogy a csapatunk egyre

jobban összeszokott, és persze az is, hogy úgy éreztem, bátran fordulhatok az oktatókhoz bármilyen szakmai kérdéssel. A tárgyaimmal – fülbevalóból, medálból és gyűrűből álló ékszerszettet készítettem – kapcsolatban semmi komoly probléma nem merült fel, nem kellett átterveznem vagy újrakezdenem, s t a m hely jó felszereltsége miatt sokkal szebben sikerült véghezvinnem az elképzelésemet, mint ahogyan reméltem. Az ékszereim fontos jellemzője, hogy többféle felület alkotja őket: polírozott, matt, marással és kalapálással díszített. A matt felülethez eredetileg homokfűjót szerettem volna használni, de mivel a müncheni iskolában nem volt ilyen gép, Doris, az egyik aranyves tanárnő, aki rengeteget segített nekünk, más megoldást talált ki és mutatott meg, amivel sokkal tetszetesebb eredményt értem el. Végül olyan ötvöstárgyak születtek, amelyek ugyan nem tökéletesek, de amelyeket az akkori szaktudásommal a lehető legjobb módon készítettem el.

A müncheni helynapok végeztével a várost kezdtük el felfedezni. Az ilyen kirándulások legnagyobb részét az egész társaságunk együtt töltötte, hiszen ekkorra már összekovácsolódtunk. Sok segítséget kaptunk a szabadidős programjainkhoz Doristól, aki listát is készített nekünk azokról a kiállításokról, múzeumokról, amelyek ötvös tanulóknak hasznosak és érdekesek is lehetnek – több ilyen programra el is kísért minket. A számomra legérdekesebb egy kortárs ékszerkiállítás volt a Pinakothek der Modernében. Furcsábbnál furcsább kreációkat láttam, az abszurdtól a tökéletesen formatervezettig, és nagyon inspirálóknak találtam. Ellátogattunk egy egyiptomi múzeumba is, mert arra is mindannyian kíváncsiak voltunk, az utolsó napokban pedig a Neue Pinakothek múzeumban néztünk meg egy kiállítást, ahol többek között kedvenc festőnk, Vincent Van Gogh képeit állították ki. Számomra ez a müncheni tanulmányutam tökéletes lezárása volt.

Az utunk legjelentősebb része – a munkáink elkészítése mellett – maga az Inhorgenta kiállítás volt. Csodálatos érzés volt, hogy egy ilyen elkelő, nemzetközi eseményen az én munkáimat is rengeteget láthatták – tekintve, hogy egész hétvégén tartott a kiállítás. Sokan elidéztek az iskolánk standjánál, s t sokakkal beszélgetésbe is elegyedtünk. A képzésünkre érdeklődtek, és persze elismerően nyilatkoztak a kiállított tárgyakról. Szerencsére alkalmunk volt elhagyni a saját standunkat és körbenézni a hatalmas kiállítás többi részében is. Lenyűgöző volt látni a sikeres, nemzetközi hírkortárs ékszertervezők és -készítők munkáit – annyira sokszínűek voltak, hogy mindegyikünk talált magának több kedvencet is. Sokan hajlandóak voltak a munkáinkról beszélgetni velünk. Ahogy hallgattam, hogy milyen anyagokat, technikákat használnak fel egyedi stílusú kollekcióikhoz, rájöttem, hogy a mai ötvösséget, ékszertervezést a világon semmi sem limitálja: nincs anyag, nincs technológia,

amelyet ne lehetne valahogyan beépíteni egy elképzelésbe – nincsenek már határok. Ebből a gondolatból egy alkotóművész rengeteg szabadságot és inspirációt tud meríteni.

Természetesen nemcsak a design- és luxusékszerek érdeklik az ötvöstanulókat, hanem az alapanyagok, az eszközök és a szerszámok is. Hasznos volt tájékozódni az árakról, lehetőségekről, még akkor is, ha az ember egyelőre nem gondolkodik saját munkahelyben. Ahogy a szerszámokat vagy éppen a drágaköveket böngésztük, úgy érezhettük, hogy tartozunk valahova, ötvösök vagyunk – engem legalábbis sokszor előtört ez az érzés.

Münchenből és az Erasmus programtól egy emlékezetes vacsora keretében búcsúztunk el. Az én étkeztetésem sokaknak okozott már fejfájást, mivel vegetáriánus vagyok, de szerencsére Hanke úr segítségével találtam olyan fogást az étlapon, amely húsmentes és finom is volt. Ragaszkodott hozzá, hogy megkóstoljunk egy valóban nagyon jó német almás édességet, és persze, hogy koccintsunk mindenki egészségére. A vacsorán természetesen a fotós és ötvös tanulók egyaránt részt vettek.

Összességében nagyon tanulságosnak és kellemesnek tartottam a Münchenben töltött időt, ahonnan szinte csak jó emlékekkel gazdagodva jöttem haza Magyarországra. Lehetőségem nyílt közelebbre megismerni Európa egy kicsit más oldalát, valamint a szakmáról is rengeteg újat tanultam. Hálás vagyok azért, hogy megkaphattam ezt a lehetőséget.